

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703124056528/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

og Ild, en saadan tæt Blanding af alt det, der formaar at standse det menneskelige Aandedræt, at jeg godt kan forstaa, at vort eget Skib lidt efter lidt standsede sit, saa at vi til Slutningen stod aldeles stille.

„I, som indtræde, lader Haabet fare.“ Ja havde jeg blot en „Dante“ ved Haanden, skulde jeg i den lidenskabelige Digters eget, stærkt bevægede Sprog citere Dig Sted paa Sted, hvis glødende Kolorit vilde anskuelliggøre Dig al denne Ild, alle disse flammende „Kredse“.

Der er i London, i Bond-Street, et Galleri af Gustave Dorés Arbejder, blandt hvilke maaske et stort Maleri, forestillende Dante og Virgil, tiltrækker sig den største Opmærksomhed. Tause, med Sorg og Medfølelse i de alvorlige Træk, staa Oldtidens og Middelalderens Digtere Side om Side og stirre fra Mørket ind i det flammende Ildhav, hvor Skikkelser utydeligt bevæge sig forbi deres Blik. Billedet randt mig uvilkaarlig i Hu ved denne Leflighed. Ild var her nok af, og fordærte, som sled og slæbte og aldrig kom ud af „Kredsen“, var her ogsaa nok af. To mørke Skikkelser stod foran mig paa Skibets Dæk, og jeg var maaske et Øjeblik Fantast nok til at lade dem gælde for Æneidens og Divina Comedias Forfattere. Illusionen ophørte imidlertid, saa snart jeg hørte dem tale, men til Vederlag for æstetiske Jeremiader fik jeg da ogsaa radikale Forbandelser. Det var mine to bekendte fra den foregaaende Aften, Englænderen og Irlænderen, og deres Ord var om muligt endnu mere „bevængede“, deres Udtalelser endnu drøjere, og det var tydeligt nok, at de her følte sig hjemme, og at den hele Fyrværkerifest, der var usædvanlig for mig, netop ved sin Tilværelse gjorde dem sikre og fri.

Mig havde det forekommet, som om Tynefloden var garneret med lutter Ild og Røg eller, oversat i Realitetens Sprog, med lutter Fabrikker, men disse to Mænd udpegede til gensidig Glæde det ene efter det andet mørke Punkt, det ene efter det andet Ironwork, der havde maattet standse Arbejdet paa Grund af Arbejdernes „Strike“. Det var hævet over enhver Tvivl, at de selv agtede at tage Haand i Hanke med ved denne Strike, og under Profetier om Arbejdstidens Forkortning, Lønnens Forhøjelse, fri Skolegang, Felttog mod Kapitalen, Arverettens Afskaffelse, Arbejdernes Revolution lød Stewardsens *Tickets please, Gentlemen!* Og jeg opdagede, at Morgenens begyndte at dæmre svagt, og at de Huse, de Broer, de Skibe og de Baade, som omgav os i spøgelseagtige Fremtoninger, rimeligvis maatte være de virkelige gediegnede Bestanddele af den alt andet end uvirkelige By, Newcastle.